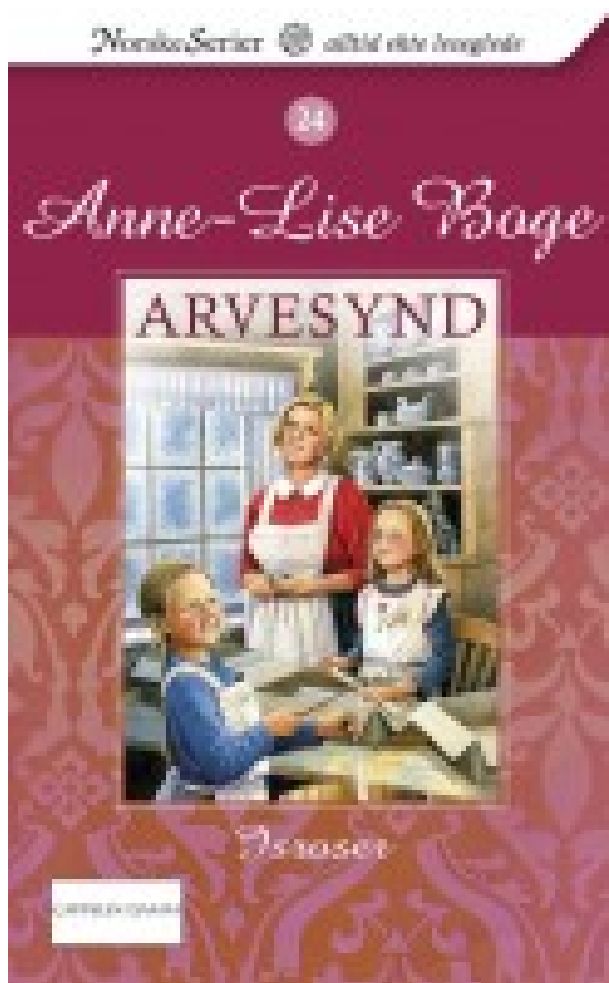

Isroser

Antall sider:	256
Kategori:	Romanserier
ISBN/EAN:	9788202411305
Serie:	Arvesynd
Forlag:	Cappelen Damm
Sprak:	Bokmål
Utgivelsesår:	2013
Forfatter:	Anne-Lise Bøge

[Isroser.pdf](#)

[Isroser.epub](#)

Siverts venn, David, må flykte fra tyskerne, og Sivert vil skjule ham på gården. Men Mali er urolig.

Blir flyktningen tatt, vil det få grusomme følger for dem alle. Ola vet at han er under oppsikt, og tør ikke følge David over grensen. For hver dag som går, øker sjansene for at han skal bli oppdaget ... Men selv om det er krig, må det feires jul, og lysestøpingen er noe av det koseligste Mali vet.

De to småjentene hadde fått hver sin eske til å legge lysene sine i. Marilena holdt et lys i været og studerte det nøye. – Dem vart no kjøle fin, lysan min, sa hun ubeskjedent.

– Det vart dem, istemte Mali. – Di har vore kjøle døktig.

– E skal gje bort et til mor og far i julgåve, strålte Marilena.

Lille-Mali skottet fort bort på moren som holdt på ved kjøkkenbenken. – Det skal e også, hvisket hun og blunket. – Men ho mor må ikkje veta av det.

UTDRAG FRA BOKEN:

Tordhild pakket ned det hun skulle ha med seg oppover til David i en stor kurv. Det var middag og noen småkaker til kaffen. Hun hadde bakt brød denne formiddagen, de lå under et klede på kjøkkenbordet, fremdeles varme. Hun tok ett, tullet det inn i et kjøkkenhåndkle og la det på toppen av kurven. David ville bli glad for det, tenkte hun. Han ble glad for alt hun hadde med seg. Bare det at hun kom, så ut til å glede ham stort. Og det var ikke til å undres over – han satt jo der oppe alene, det var bare hun og Sivert han så. Sivert hadde snakket om at han skulle be ham ned til Knausen en kveld, det ville vært en kjærkommen forandring for ham.

Johannes visste jo om ham, og hvis de ventet til Marilena hadde lagt seg, skulle det gå bra, mente han. Bare noen få timer, hadde han sagt til Tordhild. Hun hadde nølt.

– Enn om det kjem folk?

– Så kan han gå opp på loftet til dem er gått. Han treng til ei forandring, Tordhild. Det er ikkje lett for han å sitt der oppe alæn.

– E forstår da det, men...

– Vi kunna spell i lag, sa Sivert, oppglødd over at hun ikke sa blankt nei. – Han fekk jo ikkje med seg fela, men han kunn lån den eine mi, og så kunna vi...

– Vi får sjå det litt an, mente Tordhild. – Spella kan de no gjer lell, når du fer oppover til Plassen. Du kan da tak med deg fiolinan. Rart du ikkje har tenkt på det, la hun til. – Det villa sekkert vore til stor glede for han. Siden hadde de ikke snakket mer om det, men det lå der, mellom dem, og Tordhild følte på det.

Sivert hadde virkelig tatt med fiolinene oppover, og det hadde tydeligvis vært vellykket. De hadde spilt sammen, og han hadde lagt igjen den ene fiolin sin der oppe. Det hadde vært til stor glede for David, forsto hun. Og det var jo ikke så rart – musiker som han var, han også. Musikken var nok til trøst for ham, slik den alltid hadde vært for Sivert. I tunge stunder var det den han tydde til. De vakreste stykkene han hadde komponert, hadde blitt skapt når han hadde det som tyngst.

Hun tok kurven med seg ut i gangen og tok på seg vadmelsjakken, la storsjalet om seg og knyttet det rundt livet. Marilena var nede på Stornes.

Hun skulle bli til middag, slik at Tordhild kunne bli en stund oppe på Plassen i dag. Siden det var fredag ville hun rydde og vaske der oppe, så det ville ta litt lenger tid enn ellers.

Sivert var i Surnadalen for å ordne noe, og Johannes var på skolen, men hun regnet med å være hjemme til han kom hjem. For sikkerhets skyld hadde hun lagt en lapp på kjøkkenbordet med beskjed om hvor hun var. Skulle det ta lenger tid enn beregnet, ville Johannes klare seg godt alene et par timer, stor som han var.

Det var gnistrende kaldt. Sola nådde ikke lenger ned i bygda, men den lyste oppe i fjellsidene. Tordhild la i vei oppover. Røyken fra Plassen steg rett opp i den stille dagen.

– Hallo, ropte hun da hun kom inn i gangen. – Er det folk hæg?

Døren gikk opp, og god stuevarme spredde seg i den kalde gangen.

David hjalp henne av med sjalet og jakken.

– Du kom tidligere enn jeg ventet, sa han.

– Er du opptatt, kan hende?

– Nei da, smilte han. – Du skulle vite hvordan jeg ser frem til at du kommer. Han tok kurven med den ene

hånden, la den andre om skulderen hennes og førte henne inn.

Så snart de var kommet inn, smøg Tordhild seg unna armen hans og tok fra ham kurven.

– Det er fersk kak i dag, sa hun borte fra benken. – Og eit nytt glass med blåbærsylt.

– Det dufter deilig av brødet ditt, snuste han over skulderen hennes.

Hun likte ikke at han var så nær. Han hadde ikke kysset henne igjen, men hun hadde en følelse av at han likte å ta på henne. Være nær henne. Det var vel det at han satt der så alene, tenkte hun igjen. At han savnet noen å være sammen med. Det var vel ikke annet – men hun følte seg usikker. Visste ikke helt hvordan hun skulle te seg. Hun ville jo ikke være avvisende og såre ham heller.

– E ser du har satt over storkjelen med vatn, sa hun og snudde seg. – Da får e begynn på helgevasken.

– Den kan jeg ta selv, protesterte han. – Jeg bodde jo alene i Trondheim også, og var vant til å klare meg selv.

Kan du ikke heller sette deg ned og snakke med meg?

– E kan da prek mens e vasker.

Hun fylte vann i bøtten, fant frem kluter og begynte å tørke over bord og hyller.

– Det blir ikke mer enn ett barn på dere, sa han brått.

– Nei, det ser ikkje slik ut, svarte hun uten å møte blikket hans. – Vi er glad for han vi har. Og så har vi no Marilena. Vi rekner ho som vår.

– Hvordan hadde det seg at dere fikk henne?

– Ho er dotter til syster hass Sivert. Ho var uløkkeleg gift med ein emmisær, og til slutt gjekk ho på sjøen. Det var så tragisk som det kunn ha vore.

– Men ville ikke emmisæren ha datteren sin, da?

– Han ... Nei. Han datt ned loftstrappa og døde.

– Og ingen sørget over det, kanskje?

– Nei, innrømmet Tordhild. – Vi gjord ikkje det.

Han var ingen god mann, emmisæren.

– Og det enda han var en Guds mann?

– Det vert gjort mykje vondt i Guds navn, sa Tordhild lavt.

Jul i Nord-Odal gjennom 27 år: Her er en komplett oversikt over alle artiklene i Jul i Nord-Odal gjennom 27 år. Du kan klikke deg rett inn på hver.